

Sygn. akt V KK 390/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie M. Ł.

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 lutego 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt: VII K (...),

**uchyla wyrok Sądu Rejonowego w G. w zaskarżonej części, tj. w
pkt. VI i w tym zakresie przekazuje sprawę temu Sądowi do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wydanym w dniu 08 lipca 2015 roku wyrokiem, sygn. akt VII K (...), Sąd Rejonowy w G., po rozpoznaniu sprawy M. Ł. oskarżonego o to, że:

I. w dniu 15 października 2014 roku w G. groził P. B. pozbawieniem życia, która ta groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. w dniu 17 października 2014 roku w G. groził K. A. pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona oraz dokonał uszkodzenia jej ciała w ten sposób, że uderzał ją otwartą dłonią w twarz, co spowodowało, że upadła na ziemię i kopał po żebrach, czym spowodował powierzchniowe obrażenia ciała w postaci bliżej nieokreślonego stłuczenia klatki piersiowej oraz stłuczenia nosa z krwotokiem, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jej ciała na okres do dni siedmiu, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w dniu 04 listopada 2014 roku w G. przy ul. P., na stacji paliw (...), z otwartego pojazdu m-ki Ford Mondeo o nr rej. (...), zaparkowanego przy dystrybutorze n - 1 dokonał zaboru w celu przywłaszczenia plecaka wraz z zawartością, tj. kluczyków od pojazdu m-ki Mercedes Sprinter o nr rej. (...), umowy kupna - sprzedaży pojazdu m-ki Mercedes Sprinter o nr rej. (...), dokumentacji kredytowej z banku (...) na kredyt gotówkowy, dokumentacji kredytowej z banku (...) Bank na kredyt ratalny na sprzęt RTV AGD, faktury za paliwo, faktury z firmy D., kserokopii dowodu osobistego, pieczętki firmowej, telefonu komórkowego Samsung Galaxy S3 o wartości 800 zł, powodując straty w kwocie 1100 zł na szkodę P. O., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IV. w dniu 07 grudnia 2014 roku w G. przy ul. W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po wejściu do budynku stacji paliw S., trzymając w ręku atrapę pistoletu skierowanego lufą w kierunku kasjerki I. J., zagroził jego użyciem wzbudzając w niej uzasadnione podejrzenie, że jest to broń palna, czym doprowadził ją do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru pieniędzy w kwocie 3200 złotych, czym działał na szkodę I. J. i Stacji Paliw S. w G. tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

orzekł:

I. oskarżonego M. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- II. oskarżonego M. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- III. oskarżonego M. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- IV. oskarżonego M. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- V. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. Ł. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- VI. na podstawie art. 96 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł umieszczenie oskarżonego M. Ł. w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego;
- VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego M. Ł. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 1.100,00 zł na rzecz pokrzywdzonego P. O. oraz orzekł zadośćuczynienie w kwocie 1.000,00 zł na rzecz I. J.;
- VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. Ł. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania od dnia 08.12.2014 roku do dnia 09.12.2014 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności.
- IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego M. Ł. z kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron procesu i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 16 lipca 2015 roku.

Kasację od tego wyroku na korzyść M. Ł. wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny. Zaskarżył w niej wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt VI. wyroku Sądu pierwszej instancji, nakazujące umieszczenie oskarżonego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego, w związku z uzależnieniem od środków odurzających.

Autor kasacji zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego - art. 96 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu na podstawie tego przepisu środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia oskarżonego M. Ł., w związku ze stwierdzonym uzależnieniem od środków odurzających, w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego, w sytuacji gdy orzeczenie takiego środka w dacie wyrokowania sądu w tej sprawie było niedopuszczalne, albowiem art. 96 § 1 k.k. został uchylony przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396), która w tym zakresie weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku i przepis ten przestał obowiązywać.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło, zgodnie z treścią art. 535 § 5 k.p.k., na jej rozpoznanie i uwzględnienie zawartego w niej wniosku na posiedzeniu.

Przepis art. 96 k.k., który stanowi podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego o umieszczeniu M. Ł. w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego w związku z jego uzależnieniem od środków odurzających przestał obowiązywać z dniem 30 czerwca 2015 r. Ustawodawca znowelizował zawarte w Kodeksie karnym regulacje dotyczące stosowania środków zabezpieczających ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Nowe przepisy weszły w życie z dniem 1 lipca 2015 r. W czasie wydawania wyroku przez Sąd pierwszej instancji, to jest w dniu 8 lipca 2015 r., art. 96 § 1 k.k., a więc przepis stanowiący podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia, już nie obowiązywał. Sąd pierwszej instancji powinien zatem dostrzec fakt uchylenia art. 96 k.k., a następnie rozważyć, czy może zastosować inny środek, zgodny z obowiązującymi przepisami Kodeksu karnego.

W tym stanie rzeczy konieczne okazało się uchylenie zaskarżonej kasacją części wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, w którym należy uwzględnić obowiązujące obecnie przepisy.

r.g.